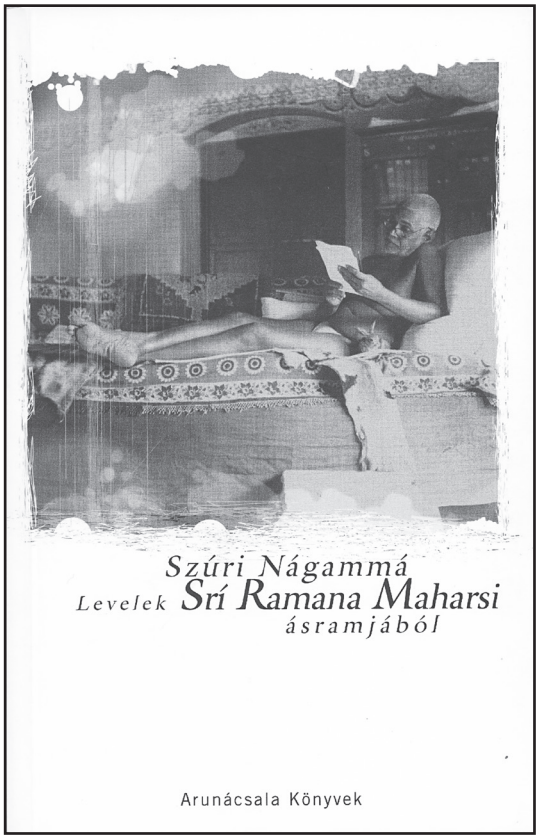
vagy váltja egymást, az a pont, ahol a nappal éjszakába fordul, a belégzést pedig kilégzés követi, egyúttal a csodák helye és röpke, de annál valóságosabb pillanata. Ez a határ és átmenet tehát, a tragédia keserűségén túl, egyszersmind maga a csodák birodalmára nyíló szűkös, ám semmiképp sem bevehetetlen, vertikális kapu. Pontosan egy efféle, csodákra nyíló átjáró tárul a néző elé, már amennyiben kellő figyelemmel és bizalommal fordul felé, a Rainer Sarnet által rendezett 2017-es észt alkotásban, a *November*ben is.

Gődény Jonatán

Szúri Nágammá
LEVELEK SRÍ RAMANA MAHARSI ÁSRAMJÁBÓL
254 oldal (Budapest, 2007, Filosz Kiadó)

Mindennapok. Egyszerűnek vélt kifejezés, melyet számtalanszor hallottunk már. A köznyelvben társul hozzá egy szürke fátyolba burkolózott jelentés, mely alélt monotonitást és a kötelességek véget nem érő sorát rejti magában. De hogyan tehetjük a mindennapjainkat nem mindennapivá? Ha képesek vagyunk nyitott szívvel megélni az idő múlását, akkor a szüntelen ismétlődő, egyforma 24 órás ciklusok helyét átveszi a mindennapi csodák világa. Minden reggel egy új kezdetté válhat, minden ébredés egy új lehetőséget rejthet magában. Azért, hogy közelebb kerüljünk valódi természetünkhöz, a mindenséget felölelő Istenséghez. Ehhez Szúri Nágammá könyve kiváló útjelzőként szolgálhat számunkra. Srí Ramana Maharsi *ásramá*jában (kb. kolostor) átélt személyes tapasztalásait és odaadásával átitatott beszámolóit olvasva egyre inkább felébred bennünk a vágy, hogy életünket azok az isteni emlékeztetők töltsék meg, amelyek megnyithatják számunkra a személyfeletti valóság kapuját.

„Ha ismerni akarod az igaz Guru formáját, akkor először is meg kell tanulnod, hogy az egész világegyetemre a Guru formájaként tekints. Minden élőlényben a Guru megnyilvánulását kell látnod. Ugyanez a helyzet Istennel. Mindent Isten megnyilvánulásaként kell felfognod. Hogyan foghatná fel a Guru vagy Isten megnyilvánulását az, aki nem ismeri saját Önvalóját? Hogyan tudná meghatározni őket? A legfontosabb teendő tehát, hogy megismerd a saját igaz formádat."

Srí Ramana Maharsi azon kevesek közé tartozik, akik személyükkel és azóta is eleven jelenvalóságukkal testesítik meg mindazt, amit a szó legmagasabb értelmében Mesternek hívunk. Valódi *szadguru* (léttanító), aki minden szavával, mozdulatával és csenddel telt derűjével egyaránt képes volt rámutatni a személyen túli lényegünk

határtalanságára. Életéről és útmutatásairól számos cikk, dokumentum és könyv jelent meg, azonban Szúri Nágammá levelei kitűnnek ezek közül. Könyve által korunk egyik legnagyobb indiai szentjének közelségét tapasztalhatjuk meg, mindezt egy női tanítvány szemén keresztül. Személyes hangvétele és a tiszta nőiséggel átitatott mondataiban rejlő határtalan belső béke nemcsak irodalmilag teszik értékessé művét, hanem nekünk, olvasók számára is teljesen élővé varázsolják az *ásrama* mindennapi történéseit. Elmélyülten olvasva szavait megelevenednek az általa lefestett áldásos pillanatok: bőrünket simogatja az Arunácsala hegyi szellője, áthat minket a füstölők illata, fülünkben kondul meg az ebédre hívó harang hangja, ámulattal szemlélhetjük az *ásrama* páváinak színpompás táncát, és szívünkben érint meg a Szvámí tekintetéből kiáradó kegyelem. Szúri Nágammá leírásai hűen tükrözik, hogy milyen lehetett közvetlenül tapasztalni az emberi testbe (k)öltözött legmagasabb tudatosságot, ezáltal csempészve lényünkbe múlhatatlan szomjúságot az öröklét megismerésére. Alázata, szerénysége és csalhatatlan szívbéli hűsége közvetíti számunkra Bhagaván együttérző szeretetét és a szigorral tanító, dorgáló szavaiban rejlő kegyes törődését egyaránt.

Nágammá hányattatottságban bővelkedő fiatalkori évek után érkezett meg az *ásramá*ba, és vált Bhagaván egyik legközelebbi női tanítványává. Itt megnyugvásra lelt, hiszen az első pillanattól kezdve egyértelmű volt számára, hogy Ramana Maharsi személyében megtalálta azt a mestert, akinek odaszentelheti lénye teljességét. Szavait idézve: *„egy személyben volt anyám, apám, mesterem és istenem”*. Leveleit bátyja számára írta, méltóképpen megörökítve ezzel Bhagaván nemcsak szóbeli, hanem jelenlétén, tekintetén és csendjén keresztüli tanításait is. Mindazon nehézségeknek, melyekkel élete során meg kellett küzdenie, leghalványabb nyoma sem érzékelhető az általa megfogalmazott történetekben. Csakis a nőiségéből sugárzó önzetlen tisztasága díszíti leveleinek füzérét, mely által olvasóként meghitt közelségbe kerülhetünk Srí Ramana Maharsival.

Az értő figyelem számára más is kirajzolódhat a sorok között: képet kaphatunk róla, hogy milyen egy valódi tanítvány viszonyulása mesteréhez. Nágammá teljes lényével, feltétel nélküli bizalommal fordult *guru*ja felé, hogy útmutatásait betartva elérhesse végső célját, megtalálhassa a *„Ki vagyok én?”* kérdésre a „választ”. Odaadása és fáradhatatlan törekvése az Önkutatásra példaértékű lehet minden szellemi úton járó ember számára. Ramana Maharsi minden szavát, mozdulatát és mozdulatlanságát, lélegzetvételét, tekintetét és testtartását képes volt iránymutatásként értelmezni, ám ami a legfontosabb, mindezt önmagára vonatkoztatni, mellyel megingathatatlan tiszteletéről és teljes önátadásáról tesz tanúbizonyságot. Levelei em-

lékeztetnek bennünket, hogy mindig szívünkben kell tartanunk végső célunkat és elhivatottan járni az Önkutatás ösvényét.

Jelen írásban nem volt célunk részletezni Srí Ramana Maharsi életének és tanításának felbecsülhetetlen jelentőségét. Sokkal inkább arra törekedtünk, hogy hitelesen jelenítsük meg egy kivételes tanítvány hiánypótló művének esszenciáját, mert e könyv oldalain Bhagaván szellemi iránymutatásai mellett a tiszta nőiség és valódi tanítványság mibenléte is kirajzolódik. Nágammá szavait olvasva nemcsak felsejlik, hanem teljesen jelenvalóvá válik, hogy figyelmünket és törekvéseinket milyen irányba kell fordítanunk ahhoz, hogy végre hazataláljunk.

„Kitartóan folytassuk az Önvaló kutatását, és találjuk meg valódi természetünket! A számtalan élőlény közül egyedül nekünk, embereknek adatott meg a szellemi törekvés képessége. Ezt ki kell használnunk, hogy segítségével megszabadulhassunk végre az élet és halál körforgásából. Az olyan szentek, mint Srí Ramana Maharsi, csak azért születnek a világra, hogy segítsenek az embereknek megtalálni igaz valójukat. Vessük ezt jól az eszünkbe, járjuk eltökélten az utunkat, és »ne álljunk meg, amíg a célunkat el nem értük«!"

Óm Namó Bhagavaté Srí Ramanája!

Pataki Léna

Ádi Sankarácsárja – Szurésvara – Dattátréja:
ÉKESEN SZÓLÓ CSEND. AZ ADVAITA ESSZENCIÁJA
225 oldal (Budapest, 2019, Filosz Kiadó)

Ilyen vagy olyan módon az összes vallási-metafizikai hagyományban megjelenik az az idea, hogy az ember nem csak földi, fizikai lény, sőt elsősorban nem az. Valódi otthona – eredete és lényege – az Ég, az isteni, abszolút valóság. Mindaz, ami „jó" benne, ami igazán és szellemi értelemben emberi, ebből fakad. A többi létezőnél közvetlenebb, bensőségesebb kapcsolatban van e forrással, s bármennyire is kifordul, megromlik a léte, soha nem veszíti el a lehetőséget, hogy az esetlen és mulandó világon túllépve visszatérjen ide.

Hasonlóképpen, különböző formában ugyan, de szinte az összes tradícióban jelen van az a mély tudás, hogy az élő és élettelen létezők végtelen sokasága egyetlen princípiumra vezethető vissza, aki mindent megelőz és felülmúl, de egyszersmind át is hatja és magába foglalja ezt a mindent.

Az *advaita*, vagyis „nem-kettős", „non-dualista" hagyományvonulatok – az *advaita védánta*, a *saiva trika*, *krama*, *szpanda* és *pratjabhidnyá*, valamint a *bön*re és a *mahájána* buddhizmusra alapozódó *dzogcsen* – meghatározó jellemzője, hogy e két egyetemes eszmét a lehető legradikálisabb megközelítésben képviselik. Az *advaitin* szemlélet szerint az ember, pontosabban a mindenkori átélő, akire azt mondjuk, hogy „én vagyok", nem pusztán részesedik az isteniből vagy tükrözi azt, hanem ténylegesen és a szó szigorú értelmében azonos Istennel, a Feltétlennel. *„Az te vagy"* – mondja a *Cshándógja-upanisad*, és „Az", a kettőség nélküli egy, aki vagyok, az egész világegyetem, a lét teljessége. Önmagunk Istentől és a világtól való különbözősége a nemtudás eredménye. Nem illúzió, de nem is valóság, hasonlóan az álom világához vagy a tükörben megjelenő képekhez. Így, voltaképpen nem kell mást tennünk, mint felismernünk azt, aki-ami valójában vagyunk, itt és most is. Ez a szavakkal leírhatatlan közvetlen tapasztalat a megszabadulás, a felébredés, a „megvalósítás".

A dolog látszólag nagyon egyszerű és könnyű, hiszen a szóban forgó felismerés végső soron túl van minden partikuláris tudáson és erőfeszíté-